

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi vahingonkorvauslain muuttamisesta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi vahingonkorvauslakia siten, että julkisyhteisön luottamushenkilön korvausvastuu luottamustoimessaan aiheuttamastaan vahingosta määräytyisi samojen perusteiden mukaan kuin virkamiehen vastuu virassaan aiheuttamastaan vahingosta. Samoin ehdotetaan, että sellaisen vahingon korvaamiseen, jonka on aiheuttanut oppilaitoksen oppilas opetukseen liittyvässä työssä ja hoitolaitoksessa hoidettavana oleva hoitoon liittyvässä työssä taikka vanki vankityössä, sovellettaisiin työntekijän korvausvastuuta koskevia perusteita.

Rajavartiolaitoksen käytössä olevan aluksen tai ilma-aluksen turvallisuudesta vastaavaan sovellettaisiin ehdotuksen mukaan samaa korvausvelvollisuutta rajoittavaa säännöstä kuin nyt sovelletaan puolustusvoimien palveluksessa olevaan, sota-aluksen tai sotilasilma-aluksen turvallisuudesta vastaavaan henkilöön.

Julkisyhteisöä vastaan ajettavan korvauskanteen oikeuspaikkasäännöstä ehdotetaan niin ikään tarkistettavaksi.

Ehdotettu laki on tarkoitettu tulemaan voimaan heti, kun se on hyväksytty ja vahvistettu.

YLEISPERUSTELUT

1. Julkisyhteisön luottamushenkilöiden ja eräiden työnsuorittajien korvausvastuusta

1.1. Nykyinen tilanne

Vahingonkorvauslain (412/74) 2 luvun 1 §:ssä on vahingonkorvausvastuuta koskeva perussäännös: se, joka tahallisesti tai tuottamuksellisesti aiheuttaa toiselle vahingon, on velvollinen sen korvaamaan. Vahingonkorvausta voidaan pykälän 2 momentin mukaan sovitella, jos korvausvelvollisuus harkitaan kohtuuttoman raskaaksi ottaen huomioon vahingon aiheuttajan ja vahingon kärsineen varallisuusolot ja muut olosuhteet. Jos vahinko on aiheutettu tahallisesti, on kuitenkin täysi korvaus tuomittava, jollei erityisistä syistä harkita kohtuulliseksi alentaa korvausta.

Työnantajan ja julkisyhteisön korvausvastuusta säädetään vahingonkorvauslain 3 luvus-

sa. Tässä luvussa säädettyä vastuuta toisen aiheuttamasta vahingosta kutsutaan isännän vastuuksi. Työnantaja on 3 luvun 1 §:n 1 momentin mukaan velvollinen korvaamaan työntekijän virheellään tai laiminlyönnillään työssä aiheuttaman vahingon. Pykälän 2 momentin mukaan julkisyhteisö vastaa työnantajana virka- tai muussa palvelussuhteessa olevan työntekijänsä virheellään tai laiminlyönnillään sellaisessa toiminnassa aiheuttamasta vahingosta, jota ei ole pidettävä julkisen vallan käyttämisenä. Jos vahinko on aiheutettu julkista valtaa käytettäessä, julkisyhteisö on vastuussa siitä 3 luvun 2 §:n mukaan.

Työntekijän ja virkamiehen korvausvastuusta säädetään vahingonkorvauslain 4 luvussa. Tämä vastuu on eräissä suhteissa lievempi kuin 2 luvun 1 §:ään perustuva yleinen vahingonkorvausvastuu. Lain 4 luvun 1 §:n mukaan työntekijä on velvollinen korvaamaan työssään virheellään tai laiminlyönnillään työtoverilleen

tai sivulliselle aiheuttamasta vahingosta määrän, joka harkitaan kohtuulliseksi ottamalla huomioon vahingon suuruus, teon laatu, vahingon aiheuttajan asema, vahingon kärsineen tarve ja muut olosuhteet. Työntekijä ei vastaa vahingosta, jos hänen viakseen jää vain lievä tuottamus. Jos vahinko on aiheutettu tahallisesti, on pykälän 2 momentin mukaan täysi korvaus tuomittava, jollei erityisistä syistä harkita kohtuulliseksi alentaa korvausta. Saman luvun 2 §:n mukaan virkamies vastaa virassaan virheellään tai laiminlyönnillään sivulliselle tai julkisyhteisölle aiheuttamasta vahingosta 1 §:ssä säädettyjen perusteiden mukaisesti.

Työntekijä tai virkamies, jonka korvausvastuu on 4 luvun 1 §:ssä säädettyjen perusteiden mukainen, saa hyväkseen myös niin sanotun korvauksen kanavointiedun. Vahingonkorvauslain 6 luvun 2 §:n mukaan hän vastaa korvaukseen oikeutetulle vahingosta vain siitä määrästä, jota ei saada perityksi vahingosta 3 luvun mukaan vastuussa olevalta työnantajalta tai julkisyhteisöltä. Kanavointisäännön tarkoituksena on, että korvausvaatimus kohdistettaisiin aina ensin työnantajaan tai julkisyhteisöön. Työntekijä voidaan velvoittaa maksamaan työnantajalle tai julkisyhteisölle, mitä tämä on 3 ja 6 luvun säännösten perusteella maksanut vahingon kärsineelle. Työntekijän ja virkamiehen korvausvastuu on tällöinkin 4 luvun 1 §:ssä säädettyjen perusteiden mukainen.

Työntekijän ja virkamiehen korvausvastuuta koskevia säännöksiä sovelletaan myös sellaiseen 3 luvun 1 §:ssä tarkoitettuun itsenäiseen yrittäjään, joka huomioon ottaen toimeksiantosuhteen pysyvyys ja muut olosuhteet on rinnastettava työntekijään (4 luvun 1 §:n 1 momentti), sekä asevelvollisuuslain (452/50) nojalla annetun tai muun vastaavan määräyksen perusteella valtion palveluksessa olevaan (4 luvun 2 §:n 2 momentti).

Työnantajan vastuuta sääntelevässä vahingonkorvauslain 3 luvussa rinnastetaan työ- tai palvelussuhteessa olevaan se, joka viranomaisen määräyksestä, luottamustoimeen valittuna tai toisen pyynnöstä suorittaa laissa määrättyä tai työsuhteeseen rinnastettavissa olosuhteissa tiettyä tehtävää olematta itsenäinen yrittäjä. Jos tällainen henkilö, esimerkiksi opetuksen tai laitoshoidon yhteydessä työtä suorittava, mainitussa tehtävässään virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttaa vahingon, on 1 §:n 3 momentin mukaan se, jonka lukuun tehtävä suoritetaan, velvollinen korvaamaan vahingon. Vahin-

gon aiheuttajan henkilökohtainen vastuu, asevelvollisia lukuunottamatta, määräytyy 2 luvun 1 §:n yleissäännöksen, ei siis työntekijän ja virkamiehen korvausvastuuta koskevien säännösten mukaan.

1.2. Uudistusehdotus

Vahingonkorvauslakia säädettäessä työntekijän korvausvelvollisuuden rajoituksen perusteeksi esitettiin muun muassa se, että vahinko liittyy toimintaan tai työhön, jota suoritetaan toisen lukuun eikä ainakaan yksinomaan omaksi eduksi. Työn laadusta usein johtuu, että vahinkoja syntyy varotoimista huolimatta. Oikeana ei voitu pitää, että työntekijä joutuisi tällaiset vahingot täysin määrin korvaamaan. Työnsuorittaja ei myöskään yleensä voi kieltäytyä suorittamasta saamiaan tehtäviä, vaikka niihin liittyisikin suuri vahingon vaara. Epäitseenäinen työnsuorittaja ei liioin voi yleensä ottaa vastuuvakuutusta aiheuttamansa vahingon varalta (hall.es. 187/1973 vp. s. 11).

Mainitut perusteet soveltuvat 4 luvussa säädettyä laajempaankin henkilöpiiriin. Tässä suhteessa erityistä huomiota on kiinnitetty julkisyhteisön luottamushenkilöiden asemaan osin sen huomattavan merkityksen vuoksi, joka luottamustehtävien hoidolla on kansanvallasamme. Julkista tehtävää hoitavaan julkisyhteisön luottamushenkilöön ei näet sovelleta työntekijän ja virkamiehen korvausvastuuta koskevia säännöksiä, vaikka julkisyhteisö on vastuussa tällaisen luottamushenkilön julkista valtaa käyttäessään aiheuttamasta vahingosta 3 luvun mukaan. Luottamushenkilö on siten velvollinen korvaamaan vahingon, vaikka hänen viakseen jää vain lievä tuottamus. Hänen korvausvelvollisuuttaan voidaan sovitella vain 2 luvun 1 §:n 2 momentissa säädettyin edellytyksin. Luottamushenkilö ei saa myöskään hyväkseen kanavointietua.

Luottamustointia hoidetaan julkisyhteisön lukuun. Siitä ei saa kaikissa tapauksissa kieltäytyä. Luottamushenkilöt eivät myöskään voi kieltäytyä heille kuuluvan asian ratkaisemista asian vaikeuden vuoksi. Luottamushenkilöltä ei yleensä vaadita erityistä kelpoisuutta. Luottamushenkilöiden päätöksenteko perustuu pääsääntöisesti virkamiesvalmisteluun. Asiaa valmisteleva virkamies ja päätöksentekoon osallistuva luottamushenkilö ovat samojen virkari-kössäännösten alaisia. Silti virkamiehen ja luot-

tamushenkilön korvausvastuu määräytyy eri perustein. Julkisyhteisön luottamushenkilöt ja muut julkista valtaa käyttävät tulisikin saattaa tässä suhteessa samaan asemaan kuin virkamiehet.

Kohtuullisena ei voida pitää myöskään sitä, että vahingonkorvauslain 4 luvun työntekijäkäsitteen piiriin eivät kuulu ammatillisten ja muiden oppilaitosten oppilaat silloin, kun he ovat työharjoittelussa tai suorittavat opetukseen liittyvää työtä laitoksessa tai sen ulkopuolella. Oppilaan asema on yleensä työntekijää epätasaisempi ja maksukyky huonompi. Kun kysymys on ammattiin valmentautumisesta, vahingonvaara voi valvonnasta huolimatta olla suurempi kuin samanlaista työtä tekevällä ammattitaitoisella työntekijällä. Mitä edellä on sanottu, soveltuu vastaavasti hoitolaitoksessa hoidettavana oleviin, jotka suorittavat hoito-ohjelman mukaista työtä laitoksessa tai sen ulkopuolelle sijoitettuina. Sama pätee myös vankityötä tekeviin vankeihin.

Vahingonkorvauslain 4 lukua ehdotetaan edellä esitetyn perusteella muutettavaksi siten, että julkisyhteisön luottamushenkilöiden ja edellä tarkoitettujen oppilaiden ja laitoshoidossa olevien korvausvastuu olisi samanlainen kuin työntekijöiden ja virkamiesten korvausvastuu. Uudistus ei vaaranna vahingon kärsineen asemaa, sillä hän voi vaatia korvausta vahingosta 3 luvun säännösten perusteella vastuussa olevalta, joka puheena olevissa tapauksissa on yleensä julkisyhteisö. Uudistuksen suurin merkitys onkin siinä, että julkisyhteisön ja muun isännänvastuussa olevan mahdollisuus vaatia vahingon aiheuttajalta takaisin vahingonkorvauksen oikeutetulle maksamansa määrä olisi nykyistä rajoitetumpi.

Vahingonkorvauslain 4 luvun soveltamisalan ulkopuolelle jäisi edelleenkin eräitä 3 luvun 1 §:n 3 momentissa tarkoitettuja työnsuorittajaryhmiä. Näitä ovat muun muassa yksityisoikeudelliseen luottamustoimeen valitut, kuten holhoojat, uskotut miehet ja konkurssipesän toimitsijamiehet sekä erinäiset toisen pyynnöstä tehtäviä suorittavat, joiden osalta samanlaista uudistustarvetta ei ole.

2. Valtion käytössä olevan aluksen tai ilma-aluksen turvallisuudesta vastaavan korvausvastuu

Vahingonkorvauslain 4 luvun 2 §:n 3 mo-

mentin (373/79) mukaan sotilasrangaistussäännösten alainen, sota-aluksen tai sotilasilma-aluksen turvallisuudesta vastaava henkilö ei ole velvollinen korvaamaan valtiolle alusta kuljettaessaan tai ohjaillessaan tuottamuksellisesti aiheuttamaansa vahinkoa, ellei häntä aseteta sanotusta teosta syytteeseen taikka jos hänet jätetään siitä rangaistukseen tuomitsematta tai tuomitaan siitä vain järjestysrangaistukseen tai sakkoon.

Rajavartiolaitoksen aluksia ei pidetä sotaluoksina eikä ilma-aluksia sotilasilma-aluksina. Mainittu lainkohta ei siten sanamuotonsa mukaan koske rajavartiolaitoksen aluksen tai ilma-aluksen turvallisuudesta vastaavaa henkilöä, vaikka hän on samalla tavoin sotilasrikossäännösten alainen kuin sota-aluksen tai sotilasilma-aluksen turvallisuudesta vastaava henkilö. Tätä vahingonkorvausvastuun eroavaisuutta ei voida pitää perusteltuna. Rajavartiolaitoksen alukset ja ilma-alukset suorittavat rauhan aikana samantyyppisiä tehtäviä kuin sotilasalukset ja sotilasilma-alukset. Puolustusvoimilla ja rajavartiolaitoksella on käytössään samanlaista kalustoa, jota koskevat määräykset ovat suurelta osin yhteneväiset. Puheena olevaa lainkohtaa ehdotetaan muutettavaksi siten, että siinä säädetty korvausvastuun rajoitus koskisi kaikkia sotilasrikossäännösten alaisia henkilöitä, jotka ovat vastuussa valtion käytössä olevan aluksen tai ilma-aluksen turvallisuudesta. Lainkohtaa sovellettaisiin siten myös niihin rajavartiolaitoksen palveluksessa oleviin, jotka ovat rikoslain 45 luvun säännösten alaisia.

3. Vahingonkorvauksen vaatimien julkisyhteisöltä eräissä tapauksissa

Vahingonkorvauslain 7 luvun 4 §:n mukaan korvauskanne julkisyhteisöä vastaan laissa tarkoitetun korvauksen saamisesta on pantava vireille riita-asioista säädettyssä järjestyksessä sen paikkakunnan alioikeudessa, jolla vahinkoa aiheuttanut teko suoritettiin tai laiminlyöty toimi olisi ollut suoritettava tai missä vahinko tapahtui. Kanne voidaan panna vireille Helsingin raastuvanoikeudessa, jos laillista oikeuspaikkaa ei ole. Tätä vahingonkorvauslain oikeuspaikkasäännöstä on oikeuskäytännössä sovellettu siten, ettei julkisyhteisöön voida hovi-oikeudessa ensimmäisenä oikeusasteena ajetta-

van virkasyytejutun yhteydessä kohdistaa korvausvaatimuksia (KKO 1988:128). Vahingon kärsinyt voi siis tällöin joutua ajamaan virkamiehen lainvastaisen menettelyn johdosta erikseen korvauskannetta julkisyhteisöä vastaan, joka on vastuussa vahingosta vahingonkorvauslain 3 luvun säännösten nojalla.

Esityksessä ehdotetaan tarkistettavaksi vahingonkorvauslain 7 luvun 4 §:ää siten, että hovioikeuden ensimmäisenä oikeusasteena käsittelemän virkasyytejutun yhteydessä voidaan samalla tutkia julkisyhteisöön kohdistuva korvausvaatimus. Ehdotus parantaa vahingon kärsineen asemaa, sillä hän ei joudu erikseen panemaan vireille korvauskannetta julkisyhteisöä vastaan. Vahingonkorvausvaatimuksen ratkaisemiseksi tarpeellinen aineisto on yleensä jo hovioikeudessa esillä, joten tältäkin kannalta korvausvaatimuksen tutkiminen virkasyytejutun yhteydessä on perusteltua. Lisäksi kanavointiperiaatteen toteutumista edistää se, että virkamiehen ja vahingosta ensisijaisesti vastuussa olevan julkisyhteisön korvausvastuu voidaan tutkia samanaikaisesti. Uudistus on yhdenmukainen sen oikeudenkäymiskaaren 14 luvun 8 §:ssä ilmaistun yleisen periaatteen kanssa, että rikokseen perustuva yksityisoikeudellinen vaatimus voidaan esittää samassa yhteydessä kuin rikoksen johdosta vaaditaan rangaistusta.

4. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu oikeusministeriössä virkatyönä. Oikeusministeriössä valmistuneesta lakiehdotuksesta on saatu lausunnot sisäasiain-

ministeriöltä, puolustusministeriöltä, valtiovarainministeriöltä, Helsingin hovioikeudelta ja kuntien keskusjärjestöiltä. Lausunnoissa lakiehdotusta pidettiin tarpeellisena. Lausunto-menettelyn jälkeen ehdotusta on tarkistettu ja eräiltä osin täydennetty.

Laintarkastuskunta antoi oikeusministeriön esitysehdotuksesta lausunnon 31 päivänä tammikuuta 1991 (Laintarkastuskunnan lausunto n:o 2/1991). Laintarkastuskunta katsoi, että lainmuutos merkittäväällä tavalla edistää kaikkien julkisyhteisön tehtäviä hoitavien saattamista korvausvastuun suhteen keskenään tasapuoliseen asemaan. Laintarkastuskunnan mielestä ei ole aihetta pysyttää julkisyhteisön luottamushenkilöitä virkamiehiä ja työntekijöitä ankaramman korvausvastuun alaisina myöskään sillä perusteella, että lainmuutos saattaisi ehkä joissakin tapauksissa vaikuttaa luottamushenkilöiden toimintaan. Laintarkastuskunnan lausunnon johdosta ehdotukseen on tehty vielä eräitä tarkistuksia.

5. Esityksen taloudelliset vaikutukset

Esitys kaventaisi jossakin määrin julkisyhteisön sekä esityksessä tarkoitettujen laitoksen ylläpitäjän mahdollisuuksia vaatia korvausta sellaiselta vahingon aiheuttajalta, jonka korvausvastuu tulisi määräytymään vahingonkorvauslain 4 luvun säännösten mukaisesti. Esitys koskee kuitenkin niin vähäisiä tapausmääriä, ettei sillä voida katsoa olevan sanottavia taloudellisia vaikutuksia.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

3 luku. Työnantajan ja julkisyhteisön korvausvastuu

1 §. Nykyisessä 3 momentissa tarkoitettuja työnsuorittajia ovat ne, jotka viranomaisen määräyksestä, luottamustoimeen valittuina tai toisen pyynnöstä suorittavat laissa määrättyä tai työsuhteen verrattavissa olosuhteissa tiettyä tehtävää olematta itsenäisiä yrittäjiä. Tällaisen työnsuorittajan aiheuttamasta vahingosta vas-

taa se, jonka lukuun tehtävä on suoritettu. Lakiehdotuksen perusteluissa mainittiin esimerkkinä tällaisista työnsuorittajista ne, jotka koulussa annettavan opetuksen yhteydessä tai laitoshoidossa ollessaan tekevät työtä, joka on luonteeltaan sellaista, jota työntekijä suorittaa (hall.es. 187/1973 vp. s. 17). Tässä esityksessä ehdotetaan 4 luvun 1 §:n 1 momenttia täydennettäväksi siten, että oppilaitoksen oppilaan opetukseen liittyvässä työssä ja hoitolaitoksessa hoidettavana olevan hoitoon liittyvässä työssä aiheuttaman vahingon korvaamiseen sovellet-

taisiin työntekijän korvausvastuuta koskevia perusteita. Uudistuksella rajoitetaan edellä tarkoitettun vahingon aiheuttajan korvausvastuuta yleisperusteluista ilmenevällä tavalla. Lain esitöissä olevasta lausumasta huolimatta ei ole selvää, voidaanko esillä olevaa 3 luvun 1 §:n 3 momenttia soveltaa kaikissa niissä tapauksissa, joissa oppilaitoksen oppilaan tai hoitolaitoksessa hoidettavana olevan korvausvastuu määräytyisi ehdotetulla tavalla työntekijän korvausvastuuta koskevien perusteiden mukaisesti. Näin on esimerkiksi silloin, kun vahingon aiheuttaa yksityisen oppilaitoksen oppilas.

Vahingon kärsineen asema ei saa uudistuksen vuoksi heiketä. Siksi ehdotetaan 3 momentissa nimenomaisesti säädettäväksi, että se, jonka lukuun oppilaitoksen oppilas tai hoitolaitoksessa hoidettavana oleva suorittaa työtä, on velvollinen korvaamaan oppilaan tai hoidettavana olevan työssä virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttaman vahingon.

Selvää on, että 3 momenttia on jo sen nykyisessä muodossaan sovellettava vankityössä aiheutettun vahingon korvaamiseen. Siksi vankityötä ei ole tarpeen erikseen mainita puheena olevassa momentissa.

Oppilaitoksessa sen työtoiminnan yhteydessä suoritettava työ tehdään yleensä oppilaitoksen lukuun, ja oppilaitoksen ylläpitäjä on siten vastuussa vahingosta, jonka oppilas siinä virheellään tai laiminlyönnillään sivulliselle aiheuttaa. Jos oppilas on sijoitettu työharjoitteluun työnantajan palvelukseen laitoksen ulkopuolelle, riippuu olosuhteista, onko työ suoritettu laitoksen ylläpitäjän vai työnantajan lukuun, ja kuka vahingosta niin muodoin on vastuussa 3 momentin mukaan. Ongelmatilanteita vähentää se, että oppilaitos ottaa työharjoitteluun menevää oppilastaan varten usein vastuuvakuutuksen.

Lainkohdan ruotsinkieliseen tekstiin ehdotetaan lisäystä ”virheellään tai laiminlyönnillään” sen ensimmäiseen virkkeeseen, jolloin momentin sanamuoto saadaan sisällöltään suomenkielistä vastaavaksi.

4 luku. Työntekijän ja virkamielen korvausvastuu

1 §. Pykälän 1 momenttiin, jossa säädetään työntekijän korvausvastuusta, ehdotetaan nyt lisättäväksi säännökset oppi-, hoito- tai rangaistuslaitoksessa olevan korvausvastuusta

opetukseen tai hoitoon liittyvässä työssä aiheutetusta vahingosta.

Lainkohdassa tarkoitetaan mitä tahansa oppilaitosta, jossa opetukseen liittyy työharjoittelua, kuten ammatillisia oppilaitoksia, kansanopistoja ja korkeakouluja. Jos oppilas aiheuttaa opetukseen liittyvää työtä suorittaessa vahingon, on hän vastuussa siitä samojen perusteiden mukaan kuin työntekijä työssä aiheutetusta vahingosta. Opetukseen liittyvällä työllä tarkoitetaan lähinnä opetussuunnitelmien tai koulutusohjelmien mukaista käytännön työharjoittelua, joka voi tapahtua laitoksessa tai sen ulkopuolella esimerkiksi koulutussovimuksen perusteella.

Mitä edellä on sanottu oppilaasta, koskee vastaavasti huolto- tai siihen verrattavassa laitoksessa tai sairaalassa olevaa, joka suorittaa hoito-ohjelman mukaista tai muuta työtä olematta laitoksen palvelussuhteessa.

Rangaistusten täytäntöönpanosta annetun asetuksen 3 luvun 6 §:n 1 momentin (612/74) mukaan vangin on varsinaisena työaikana tehtävä työtä valtion lukuun (vankityö), jollei hänen ole annettu tehdä työtä omaan lukuunsa (oma työ) tai työtä vapaudessa (siviilityö). Vangille maksetaan vankityöstä työrahaa. Ehdotukseen mukaan vangin vastuu vankityössä aiheuttamastaan vahingosta määräytyisi vahingonkorvauslain 4 luvun 1 §:n perusteiden mukaisesti. Uusi säännös ei koske omaa työtä tai siviilityötä tekevää.

Ehdotetun säännöksen mukaan määräytyy oppilaan sekä laitoksessa hoidettavan tai pidettävän vastuu siitä vahingosta, jonka hän työtä suorittaessaan aiheuttaa työoverilleen, sivulliselle tai sille, jonka lukuun työ tehdään.

Vahingonkorvauslain 6 luvun 2 §:n mukaan se, joka on vastuussa vahingosta 4 luvun 1 §:n 1 momentissa mainittujen perusteiden mukaan, vastaa vain siitä määrästä, jota ei saada perityksi vahingosta 3 luvun mukaan vastuussa olevalta. Kun puheena olevat työsuorittajat vastaavat ehdotuksen mukaan vahingosta mainitussa lainkohdassa säädettyjen perusteiden mukaisesti, seuraa tästä se, että 3 luvun 1 §:n 3 momentissa tarkoitettun korvausvelvollisen vastuu tulee ensisijaiseksi. Korvauksen oikeutettu ei voi vaatia korvausta vahingon aiheuttajalta ennen kuin on näytetty, että korvausta ei voi saada vahingosta 3 luvun mukaan vastuussa olevalta, esimerkiksi oppilaitoksen ylläpitäjältä.

Pykälä koskee työntekijän työoverilleen tai sivulliselle aiheuttaman vahingon korvaamista.

Työnantajalle aiheutetun vahingon korvaamisesta säädetään työsopimuslain 51 §:ssä ja merimieslain (423/78) 64 §:ssä. Pykälässä ei ole tarpeen nimenomaisesti mainita, kenelle aiheutettuun vahinkoon sitä sovelletaan. Siksi pykälän 1 momentista ehdotetaan poistettavaksi sanat ”työtoverilleen tai sivulliselle”. Pykälään lisättäisiin uusi 3 momentti, jossa nimenomaisesti todettaisiin, että työntekijän työnantajalle aiheuttaman vahingon korvaamisesta säädetään erikseen.

2 §. Pykälän 1 momentin mukaan virkamies vastaa virassaan virheellään tai laiminlyönnillään sivulliselle ja julkisyhteisölle aiheuttamastaan vahingosta luvun 1 §:ssä mainittujen perusteiden mukaisesti. Toisin kuin työntekijän korvausvastuuta koskevassa 1 §:ssä, tässä lainkohdassa ei ole mainintaa virkamiehen työtoverilleen aiheuttaman vahingon korvaamisesta. Lakia säädettäessä ei ilmeisesti ole ollut tarkoitus, että virkamiehen ja yksityisoikeudellisessa palvelussuhteessa olevan työntekijän työtoverilleen aiheuttaman vahingon korvaamiseen sovellettaisiin erilaisia perusteita. Mitään asiallista syytä tälle säännöksissä olevalle eroavaisuudelle ei myöskään ole. Siksi 1 momenttia ehdotetaan tarkistettavaksi samoin kuin 1 §:n 1 momenttia siten, että maininta vahingon kärsijästä poistetaan. Tällöin säännös sanamuotonsakin mukaan koskisi myös virkamiehen työtoverilleen virassa aiheuttaman vahingon korvaamista.

Pykälän 3 momentti koskee sota-aluksen tai sotilasilma-aluksen turvallisuudesta vastaavan, sotilasrangaistussäännösten alaisen vastuuta siitä vahingosta, jonka hän on aiheuttanut alusta kuljettaessaan tai ohjaillessaan. Tällainen henkilö ei ole korvausvelvollinen, jos häntä ei aseteta teosta syytteeseen taikka jos hänet jätetään rangaistukseen tuomitsematta tai jos hänet tuomitaan vain järjestysrangaistukseen taikka sakkoon. Yleisperusteluissa mainituista syistä lainkohtaa ehdotetaan muutettavaksi siten, että korvausvelvollisuuden rajoitus tulee ylipäättänsä valtion käytössä olevan aluksen turvallisuudesta vastaavan hyväksi edellyttäen, että hän on sotilasrikossäännösten alainen. Muutos merkitsisi erityisesti, että lainkohta koskisi myös rajavartiolaitoksen palveluksessa olevaa. Säännös koskisi myös Yhdistyneiden Kansakuntien tehtävissä olevien alusten tai ilma-alusten turvallisuudesta vastaavia henkilöitä.

Lainkohtaan ehdotetaan myös eräitä sanon-

nallisia tarkistuksia. Ilmaisua ”sotilasrangaistussäännösten alainen” sijasta siinä käytetään ilmaisua ”sotilasrikossäännösten alainen”. Tämä vastaa paremmin rikoslain uuden 45 luvun käsitteistöä. Sotilasrikoslainsäädäntö ei tunne enää käsitettä järjestysrangaistus, minkä vuoksi puheena olevassa lainkohdassa käytettäisiin sen asemesta ilmaisua ”kurinpitörangaistus”. Sana ”ohjaillessaan” korvattaisiin sanalla ”ohjatesaan”.

Pykälään ehdotetaan lisättäväksi uusi 4 momentti, jossa säädettäisiin sellaisen julkista valtaa käyttävän henkilön vastuusta, joka ei ole palvelussuhteessa julkisyhteisöön. Uusi momentti sääntelee ensinnäkin julkisyhteisön luottamushenkilön korvausvastuuta. Julkisyhteisön luottamushenkilöitä ovat muun muassa kansanedustajat, Suomen Pankin pankkivaltuusmiehet ja kansaneläkelaitoksen valtuutetut, eri ministeriöiden alaisen laitosten johtokuntien jäsenet, komiteoiden ja valtion virastojen yhteydessä toimivien neuvottelukuntien ja lautakuntien jäsenet, kunnanvaltuutetut, kunnanhallituksen ja kunnallisten lautakuntien jäsenet, kuntainliittojen liittovaltuustojen jäsenet sekä kirkon ja sen seurakuntien luottamushenkilöt.

Momentin toinen virke koskee henkilöitä, jotka käyttävät julkista valtaa olematta julkisyhteisön palveluksessa tai julkisyhteisön luottamushenkilöitä. Tällaisia henkilöitä ovat esimerkiksi Suomen Asianajajaliiton hallituksen jäsenet kurinpitomenettelyä koskevissa asioissa, Oy Alkoholiliike Ab:n hallintoneuvoston jäsenet yhtiön päättäessä julkisen vallan piiriin kuuluvista toiminnoista sekä myös erinäiset yksittäiset henkilöt, jotka lain perusteella on asetettu hoitamaan julkista tehtävää.

Jos luottamushenkilö luottamustoimessaan tai muu edellä tarkoitettu henkilö julkista valtaa käyttäessään aiheuttaa vahinkoa julkisyhteisölle tai sivulliselle, esimerkiksi osallistumalla virheellisen päätöksen tekemiseen, on hän ehdotuksen mukaan korvausvelvollinen samojen perusteiden mukaan kuin työntekijä työssään aiheuttamastaan vahingosta. Korvausvelvollisuus määräytyy siis 4 luvun 1 §:ssä säädetyn edellytyksin kohtuusharkinnan perusteella. Korvausvelvollisuutta ei ole, jos vahingon aiheuttajan viaksi jää vain lievä tuottamus. Vahingon aiheuttaja saa hyväksen myös edellä selostetun korvauksen kanavointiedun. On huomattava, että säännöstä sovelletaan julkisyhteisön luottamushenkilön luottamustoi-

messaan aiheuttaman vahingon korvaamiseen riippumatta siitä, onko vahinko aiheutettu julkista valtaa käytettäessä vai ei.

Julkisyhteisön korvausvastuu määräytyy edelleen 3 luvun säännösten mukaan.

3 §. Pykälän mukaan työnantaja on oikeutettu vaatimaan takaisin työntekijältä, mitä työnantaja on työntekijän aiheuttaman vahingon johdosta joutunut suorittamaan korvausta. Tässäkin tapauksessa työntekijän korvausvelvollisuus on 4 luvun 1 §:ssä säädettyjen perusteiden mukainen. Julkisyhteisöllä ja sillä, joka vastaa vahingosta 3 luvun 1 §:n 3 momentin perusteella, tulee olla vastaava oikeus vaatia suorittamansa määrä takaisin niissä tapauksissa, joissa vahingon aiheuttajan vastuu perustuu 4 luvun 1 §:n 1 momentin ja 2 §:n 4 momentin uusiin säännöksiin. Siksi lainkohtaa ehdotetaan selvyuden vuoksi tarkistettavaksi siten, että siinä käytettäisiin sanan ”työnantaja” asemesta ilmaisua ”vahingosta 3 luvun mukaan vastuussa oleva”, jolloin säännös sanamuotonsakin puolesta koskisi julkisyhteisöä muussa kuin työnantajaominaisuudessa ja 3 luvun 1 §:n 3 momentissa tarkoitettua korvausvelvollista.

7 luku. Erinäisiä säännöksiä

4 §. Pykälässä on oikeuspaikkasäännös, joka koskee korvauksen vaatimista julkisyhteisöltä. Korvauskanne julkisyhteisöä vastaan on pantava vireille riita-asioista säädettyssä järjestyksessä lainkohdassa tarkoitettussa alioikeudessa. Pääsäännön mukaan toimivaltainen on sen paikkakunnan alioikeus, jolla vahinkoa aiheuttanut toimi suoritettiin tai laiminlyöty toimi olisi ollut suoritettava tahi missä vahinko tapahtui.

Pykälään ehdotetaan nyt lisättäväksi uusi 2 momentti, joka mahdollistaa sen, että korvausta julkisyhteisöltä voidaan vaatia myös yleisessä oikeusasteessa, kun siellä vaaditaan rangaistusta vahinkoa aiheuttaneesta teosta tai laiminlyönnistä. Säännöksellä on merkitystä lähinnä hovioikeudessa ensimmäisenä oikeusasteena käsiteltävissä virkasyytejutuissa. Uuden säännöksen mukaan virkamiehen lainvastaisen menettelyn johdosta vahinkoa kärsinyt asianomistaja voi jo hovioikeudessa vaatia korvausta julkisyhteisöltä. Hänen ei siis tarvitse nostaa

alioikeudessa julkisyhteisöä vastaan erillistä korvauskannetta.

5 §. Pykälän mukaan 3 tai 4 luvussa tarkoitettua korvauskannetta käsiteltäessä on työnantajalle, työntekijälle tai virkamiehelle, jota ei ole haastettu vastaajaksi juttuun, varattava tilaisuus tulla kuulluksi. Esimerkiksi työntekijälle on siten varattava tilaisuus tulla kuulluksi, jos hänen työssään aiheuttamastaan vahingosta vaaditaan korvausta työnantajalta 3 luvun säännösten nojalla. Pykälässä säädetyn kuulemisvelvollisuuden henkilöllinen laajuus on josakin määrin tulkinnanvarainen. Kun lainkohdassa mainitaan kuultavina vain työnantaja, työntekijä ja virkamies, voi olla epäselvää, onko 3 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettua itsenäistä yrittäjää kuultava, kun korvausta vaaditaan tämän lainkohdan perusteella työnantajalta, taikka onko esimerkiksi asevelvollista tai julkisyhteisön luottamushenkilöä kuultava, kun korvausta vaaditaan julkisyhteisöltä 3 luvun 2 §:n perusteella.

Pykälää ehdotetaan selvennettäväksi siten, että käsiteltäessä 3 luvussa tarkoitettua korvauskannetta olisi tilaisuus tulla kuulluksi varattava 4 luvussa tarkoitettulle vahingonaiheuttajalle, ja vastaavasti käsiteltäessä 4 luvussa tarkoitettua korvauskannetta olisi tilaisuus tulla kuulluksi varattava sille, joka voi joutua vahingosta 3 luvun mukaiseen isännänvastuuseen. Pykälässä säädetty kuulemisvelvollisuus ei näin ollen sanamuotonsa mukaan enää rajoituisi vain työnantajaan, työntekijään ja virkamieheen. Kuulemisvelvollisuutta ei edelleenkään olisi silloin, kun korvausta vaaditaan suoraan 3 luvun 1 §:n 3 momentissa tarkoitettua henkilöltä, jonka henkilökohtainen vastuu perustuu 2 luvun 1 §:n säännöksiin.

2. Voimaantulo

Tarkoitus on, että ehdotettu laki tulisi voimaan heti, kun se on hyväksytty ja vahvistettu. Ennen lain voimaantuloa syntyneen vahingon korvaamiseen sovellettaisiin aikaisempaa lakia kuitenkin siten, että myös sellaisesta vahingosta voidaan korvausta julkisyhteisöltä vaatia ehdotetun 7 luvun 4 §:n 2 momentin mukaisesti.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

vahingonkorvauslain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 31 päivänä toukokuuta 1974 annetun vahingonkorvauslain (412/74) 3 luvun 1 §:n 3 momentti, 4 luvun 1 §:n 1 momentti, 2 §:n 1 ja 3 momentti ja 3 § sekä 7 luvun 5 §,

näistä 4 luvun 2 §:n 3 momentti sellaisena kuin se on 23 päivänä maaliskuuta 1979 annetussa laissa (373/79), sekä

lisätään 4 luvun 1 §:ään uusi 3 momentti ja 2 §:ään uusi 4 momentti sekä 7 luvun 4 §:ään uusi 2 momentti seuraavasti:

3 luku

Työnantajan ja julkisyhteisön korvausvastuu

1 §

Jos se, joka viranomaisen määräyksestä, luottamustoimeen valittuna tai toisen pyynnöstä suorittaa laissa määrättyä tai työsuhteeseen verrattavissa olosuhteissa tiettyä tehtävää olematta itsenäinen yrittäjä, tehtävää suorittaessaan virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttaa vahinkoa, on se, jonka lukuun tehtävä suoritetaan, velvollinen korvaamaan vahingon. Jos oppilaitoksen oppilas aiheuttaa virheellään tai laiminlyönnillään vahinkoa opetukseen liittyvässä työssä tai hoitolaitoksessa hoidettavana oleva vastaavasti hoitoon liittyvässä työssä, on niin ikään se, jonka lukuun työ suoritetaan, velvollinen korvaamaan vahingon.

4 luku

Työntekijän ja virkamiehen korvausvastuu

1 §

Vahingosta, jonka työntekijä työssään virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttaa, hän on velvollinen korvaamaan määrän, joka harkitaan kohtuulliseksi ottamalla huomioon vahingon suuruus, teon laatu, vahingon aiheuttajan asema, vahingon kärsineen tarve sekä muut olosuhteet. Jos työntekijän viaksi jää vain lievä tuottamus, ei vahingonkorvausta ole tuomittava. Laki on sama, jos vahingon aiheuttaa 3 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettu itsenäinen yrittäjä. Jos oppilaitoksen oppilas aiheuttaa opetukseen liittyvässä työssä vahingon, vastaa hän vahingosta tässä pykälässä säädettyjen perusteiden mukaisesti. Sama koskee hoitolaitoksessa hoidettavana olevan hoitoon liittyvä-

sä työssä tai vangin vankityössä aiheuttaman vahingon korvaamista.

Työntekijän työssään työnantajalle aiheuttaman vahingon korvaamisesta säädetään erikseen.

2 §

Virkamies vastaa virassaan virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttamastaan vahingosta tämän luvun 1 §:ssä mainittujen perusteiden mukaisesti.

Sotilasrikossäännösten alainen, valtion käytössä olevan aluksen tai ilma-aluksen turvallisuudesta vastaava henkilö ei ole velvollinen korvaamaan valtiolle alusta kuljettaessaan tai ohjatessaan tuottamuksellisesti aiheuttamaansa vahinkoa, ellei häntä aseteta sanotusta teosta syytteeseen taikka jos hänet jätetään siitä rangaistukseen tuomitsematta taikka tuomitaan siitä vain kurinpitorangeistukseen tai sakkoon.

Julkisyhteisön luottamushenkilön luottamustoimessaan aiheuttaman vahingon korvaamiseen on sovellettava 1 §:ssä säädettyjä perusteita. Niitä on sovellettava myös, jos joku muu, olematta tässä luvussa tarkoitettu palvelusuhteessa 3 luvun 2 §:ssä tarkoitettuun yhteisöön, aiheuttaa vahingon julkista valtaa käyttäessään.

3 §

Tässä luvussa tarkoitettu korvausvelvollinen voidaan velvoittaa suorittamaan vahingosta 3 luvun mukaan vastuussa olevalle, mitä tämä on sanotun luvun ja 6 luvun 2 §:n mukaan maksanut vahingon kärsineelle, kuitenkin vain tämän luvun 1 §:ssä säädettyjen perusteiden mukaisesti.

7 luku

Erinäisiä säännöksiä

4 §

Mitä 1 momentissa säädetään, ei estä vaatimasta korvausta julkisyhteisöltä rikosasian yhteydessä.

5 §

Tämän lain 3 tai 4 luvussa tarkoitettua korvauskannetta käsiteltäessä on sille, jonka

vastuu vahingosta määräytyy mainittujen lukujen säännösten mukaan, mutta jota ei ole haastettu vastaajaksi juttuun, varattava tilaisuus tulla kuulluksi asiassa.

Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 199 .

Ennen tämän lain voimaantuloa syntyneen vahingon korvaamiseen sovelletaan aikaisempaa lakia. Myös tällaisesta vahingosta voidaan julkisyhteisöltä kuitenkin vaatia korvausta tämän lain 7 luvun 4 §:n 2 momentin mukaisesti.

Helsingissä 18 päivänä lokakuuta 1991

Tasavallan Presidentti
MAUNO KOIVISTO

Oikeusministeri *Hannele Pokka*

Laki

vahingonkorvauslain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 31 päivänä toukokuuta 1974 annetun vahingonkorvauslain (412/74) 3 luvun 1 §:n 3 momentti, 4 luvun 1 §:n 1 momentti, 2 §:n 1 ja 3 momentti ja 3 § sekä 7 luvun 5 §,

näistä 4 luvun 2 §:n 3 momentti sellaisena kuin se on 23 päivänä maaliskuuta 1979 annetussa laissa (373/79), sekä

lisätään 4 luvun 1 §:ään uusi 3 momentti ja 2 §:ään uusi 4 momentti sekä 7 luvun 4 §:ään uusi 2 momentti seuraavasti:

Voimassa oleva laki

Ehdotus

3 luku

Työnantajan ja julkisyhteisön korvausvastuu

1 §

Jos se, joka viranomaisen määräyksestä, luottamustoimeen valittuna tai toisen pyynnöstä suorittaa laissa määrättyä tai työsuhteeseen verrattavissa olosuhteissa tiettyä tehtävää olematta itsenäinen yrittäjä, tehtävää suorittaessaan virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttaa vahinkoa, on se, jonka lukuun tehtävä suoritetaan, velvollinen korvaamaan vahingon.

1 §

Jos se, joka viranomaisen määräyksestä, luottamustoimeen valittuna tai toisen pyynnöstä suorittaa laissa määrättyä tai työsuhteeseen verrattavissa olosuhteissa tiettyä tehtävää olematta itsenäinen yrittäjä, tehtävää suorittaessaan virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttaa vahinkoa, on se, jonka lukuun tehtävä suoritetaan, velvollinen korvaamaan vahingon. *Jos oppilaitoksen oppilas aiheuttaa virheellään tai laiminlyönnillään vahinkoa opetukseen liittyvässä työssä tai hoitolaitoksessa hoidettavana oleva vastaavasti hoitoon liittyvässä työssä, on tällöinkin se, jonka lukuun työ suoritetaan, velvollinen korvaamaan vahingon.*

4 luku

Työntekijän ja virkamiehen korvausvastuu

1 §

Vahingosta, jonka työntekijä työssään virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttaa *työtoverilleen tai sivulliselle*, hän on velvollinen korvaamaan määrän, joka harkitaan kohtuulliseksi ottamalla huomioon vahingon suuruus, teon laatu, vahingon aiheuttajan asema, vahin-

1 §

Vahingosta, jonka työntekijä työssään virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttaa, hän on velvollinen korvaamaan määrän, joka harkitaan kohtuulliseksi ottamalla huomioon vahingon suuruus, teon laatu, vahingon aiheuttajan asema, vahingon kärsineen tarve sekä muut

Voimassa oleva laki

gon kärsineen tarve sekä muut olosuhteet. Jos työntekijän viaksi jää vain lievä tuottamus, ei vahingonkorvausta ole tuomittava. Laki on sama, jos vahingon aiheuttaa 3 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettu itsenäinen yrittäjä.

2 §

Virkamies vastaa virassaan virheellään tai laiminlyönnillään *sivulliselle* aiheuttamastaan vahingosta tämän luvun 1 §:ssä mainittujen perusteiden mukaisesti. *Samoja perusteita on sovellettava virkamiehen virassaan julkisyhteisölle tuottaman vahingon korvaamiseen.*

Sotilasrangaistussäännösten alainen, sotaluksen tai sotilasilma-aluksen turvallisuudesta vastaava henkilö ei ole velvollinen korvaamaan valtiolle alusta kuljettaessaan tai ohjaillessaan tuottamuksellisesti aiheuttamaansa vahinkoa, ellei häntä aseteta sanotusta teosta syytteeseen taikka jos hänet jätetään siitä rangaistukseen tuomitsematta tai tuomitaan siitä vain järjestyksensä rangaistukseen tai sakkoon.

3 §

Tässä luvussa tarkoitettu korvausvelvollinen voidaan velvoittaa suorittamaan työntantajalle, mitä tämä on 3 luvun ja 6 luvun 2 §:n mukaan maksanut vahingon kärsineelle, kuitenkin vain tämän luvun 1 §:ssä säädettyjen perusteiden mukaisesti.

Ehdotus

olosuhteet. Jos työntekijän viaksi jää vain lievä tuottamus, ei vahingonkorvausta ole tuomittava. Laki on sama, jos vahingon aiheuttaa 3 luvun 1 §:n 1 momentissa tarkoitettu itsenäinen yrittäjä. *Jos oppilaitoksen oppilas aiheuttaa opeutukseen liittyvässä työssä vahingon, vastaa hän vahingosta tässä pykälässä säädettyjen perusteiden mukaisesti. Sama koskee hoitolaitoksessa hoidettavana olevan hoitoon liittyvässä työssä tai vangin vankityössä aiheuttaman vahingon korvaamista.*

Työntekijän työssään työntantajalle aiheuttaman vahingon korvaamisesta säädetään erikseen.

2 §

Virkamies vastaa virassaan virheellään tai laiminlyönnillään aiheuttamastaan vahingosta tämän luvun 1 §:ssä mainittujen perusteiden mukaisesti.

Sotilasrikossäännösten alainen, valtion käytössä olevan aluksen tai ilma-aluksen turvallisuudesta vastaava henkilö ei ole velvollinen korvaamaan valtiolle alusta kuljettaessaan tai ohjatessaan tuottamuksellisesti aiheuttamaansa vahinkoa, ellei häntä aseteta sanotusta teosta syytteeseen taikka jos hänet jätetään siitä rangaistukseen tuomitsematta tai tuomitaan siitä vain kurinpitorangaistukseen tai sakkoon.

Julkisyhteisön luottamushenkilön luottamustoimessaan aiheuttaman vahingon korvaamiseen on sovellettava 1 §:ssä säädettyjä perusteita. Niitä on sovellettava myös, jos joku muu, ole-matta tässä luvussa tarkoitettussa palvelussuhteessa 3 luvun 2 §:ssä tarkoitettuun yhteisöön, aiheuttaa vahingon julkista valtaa käyttäessään.

3 §

Tässä luvussa tarkoitettu korvausvelvollinen voidaan velvoittaa suorittamaan vahingosta 3 luvun mukaan vastuussa olevalle, mitä tämä on sanotun luvun ja 6 luvun 2 §:n mukaan maksanut vahingon kärsineelle, kuitenkin vain tämän luvun 1 §:ssä säädettyjen perusteiden mukaisesti.

Voimassa oleva laki

Ehdotus

7 luku

Erinäisiä säännöksiä**4 §**

Mitä 1 momentissa säädetään, ei estä vaatimasta korvausta julkisyhteisöltä rikosasian yhteydessä.

5 §

Tämän lain 3 tai 4 luvussa tarkoitettua korvauskannetta käsiteltäessä on työnantajalle, työntekijälle tai virkamiehelle, jota ei ole haastettu vastaajaksi juttuun, varattava tilaisuus tulla kuulluksi asiassa.

5 §

Tämän lain 3 tai 4 luvussa tarkoitettua korvauskannetta käsiteltäessä on *sille, jonka vastuu vahingosta määräytyy mainittujen lukujen säännösten mukaan, mutta jota ei ole haastettu vastaajaksi juttuun, varattava tilaisuus tulla kuulluksi asiassa.*

*Tämä laki tulee voimaan päivänä
kuuta 199 .*

Ennen tämän lain voimaantuloa syntyneen vahingon korvaamiseen sovelletaan aikaisempaa lakia. Myös tällaisesta vahingosta voidaan julkisyhteisöltä kuitenkin vaatia korvausta tämän lain 7 luvun 4 §:n 2 momentin mukaisesti.
